

ЛІЗ

Ім'я користувача: АНОН101

Слухає: *James Blunt — You're Beautiful*

Відстежується: 0

Підписники: 0

Я сиджу в навушниках у мікроавтобусі, що прямує з аеропорту Женеви. Ігнорую сповнені надії очі Тофера та Еву, яка зиркає на мене через плече.

Хоч як дивно, але музика допомагає приглушити голоси в голові, їхні голоси. Голоси, які роздирають мене на шматки та збивають з ніг своєю відданістю й доказами цієї вірності.

Тож я дозволяю голосові Джеймса Бланта їх заглушити, повторюючи мені знов і знов, яка я гарна. Від цих слів мені хочеться розсміятися, проте я стримую себе. У брехні таки є щось дуже заспокійливе.

Зараз 13:52. За вікном видно сіре небо, довкола в чарівному танці кружляють сніжинки. Коли сніг вкриває землю, він здається таким білим, та коли дивишся на нього на тлі неба, то ніби геть сірий. Іноді навіть здається, що це попіл.

Починаємо поступово набирати висоту. Падає лапятий сніг. Він більше не тане, потрапляючи на вікна, а злипається до купи та з'їжджає по склу вниз. Склоочисники відкидають

його зі свистом у різні боки, і цівки мокрог снігу стікають уздовж пасажирської шибки. Сподіваюся, на колесах автобуса зимові шини.

Водій перемикає коробку передач, попереду ще один крутий поворот. Мікроавтобус маневрує на серпантині вузької дороги, земля під колесами зникає, і тієї самої миті мені здається, що ми полетимо вниз. Живіт стягло й запаморочилося в голові. Я заплющую очі, намагаючись відігнати страх геть, і вмикаю голосніше музику.

А потім пісня закінчується.

У голові лунає один-єдиний голос, і стишити його мені не під силу. Це мій власний голос. Він шепоче запитання, яке я повторюю відтоді, як літак відірвався від злітної смуги в Гатвіку.

Чому я приїхала? *Навіщо?*

Але відповідь мені відома.

Я приїхала, бо не могла вчинити інакше.

ЕРІН

Ім'я користувача: N/A

Слухає: N/A

Відстежується: N/A

Підписники: N/A

Сніг досі падає. Лапаті сніжинки лінькуватого спадають з неба, вкриваючи вершини, гірськолижні траси та долини Сент-Антуану.

Протягом останніх кількох тижнів випало близько трьох метрів снігу, і, згідно з прогнозом, снігопади триватимуть.

Снігокаліпсис, як казав Денні, чи Снігомагеддон.

Підйомники то працюють, то не працюють. Сьогодні майже все стоїть. Нам добряче пощастило, що не зачинили фунікулер, який з'єднує крихітне селище з рештою курорту. Лініям фунікулера не загрожують навіть найсильніші опади завдяки скляному тунелю. Зачиняють його рідко, та коли це трапляється, селище Сент-Антуан 2000 стає повністю відрізаним від решти світу. Дороги до нього не існує, принаймні взимку. Все, починаючи від гостей і закінчуючи продуктами, транспортується сюди фунікулером. Хіба що вам по грошах вертоліт (що, повірте, у цих краях зовсім не рідкість). Але в негоду вертольоти не літають. Під час заметілі вся техніка спокійно стоїть собі внизу в долині.

Коли починаю про це думати, з'являється дивне відчуття, щось на кшталт клаустрофобії, що аж ніяк не узгоджується з неозорими краєвидами, які відкриваються із шале. Та гнітить мене не так негода, як купа непроханих спогадів. Коли спинюся бодай на хвилину-другу, в уяві починають з'являтися картинки: закоцюблі пальці, які шкребуть утрамбований сніг, відблиск західного сонця на синій шкірі, сяйво інею на віях. На щастя, сьогодні не було жодної вільної хвилини. Уже за першу дня, я прибираю передостанню спальню, аж раптом чую гуркіт унизу. Денні репетує щось із кухні, але слів не розібрати.

— Що? — перепитую я.

Він знову кричить мені, але цього разу голос звучить чіткіше. Мабуть, підійшов ближче до сходів.

— Я кажу: їжа готова. Суп із пастернаком і трюфелями. Ну ж бо, спускайся вниз.

— Слухаюся, шефе! — жартома кричу у відповідь. Швидко викидаю вміст сміттевого відра у ванній у чорну торбу, міняю мішок для сміття і біжу гвинтовими сходами до вестибюля, де мене вітає запах супу й мелодія пісні *Venus in Furs*, що лине з кухні.

Субота — найкращий і водночас найгірший день тижня. Найкращий — бо це день, коли ми готуємо шале до заїзду нових гостей. Ніяких постояльців, приміщення повністю належить мені та Денні. Можна поніжитися в басейні, попаритися в гарячому джакузі на свіжому морозяному повітрі та послухати улюблену музику на тій гучності, що нам заманеться.

Найгірший — бо це день, коли ми готуємо шале до заїзду нових гостей, що означає змінити постіль на дев'ятьох двоспальних ліжках, прибрати дев'ять ванних кімнат (одинадцять, якщо враховувати вбиральню внизу й душ біля

басейну), привести до ладу вісімнадцять шафок для верхнього одягу та спорядження. А ще вітальня, їдальня, кімната відпочинку, кабінет, майданчик для куріння, де я мушу збирати гидотні недопалки, що їх курці завжди розкидають довкола замість викинути у попільницю. Як добре, що хоча б кухнею займається Денні, хоча в нього свій список справ. Вечір суботи — час ласої вечері. Так би мовити, невеличка вистава для нових постояльців, самі розумієте.

І ось ми сидимо разом за великим столом у їдальні. Я читаю лист, який уранці отримала від Кейт, і кладу ложку супу собі до рота. Солодкуватий і густий, зверху посипаний чимось хрустким. Мабуть, це шматочки пастернаку, підсмажені на трюфельній олії.

— Смакує чудово, — кажу я. Свою роль я знаю як ніхто. Денні заводить очі під лоба, говорячи цим: «Звісно, що так». Скромність — це не про Денні, але готує він справді неперевершено.

— Думаєш, їм сподобається? — запитує він, знову напрошуючись на компліменти, але нічого не вдієш, він — майстер своєї справи та, як будь-яка творча особистість, любить, коли його хвалять.

— Безперечно. Дуже смачно. Страва зігриває, а смак такий... насичений. — Я намагаюся збагнути, що саме дає страві цей смак. Денні любить, коли компліменти влучні. — Це як частинка осені в тебе в тарілці. Що ще приготував?

— Амюз буш, — Денні перераховує на пальцях страви. — Потім трюфельний суп. Потім оленьча нога для м'ясоїдів і равіоли з грибами для вегетаріанців. Крем-брюле на десерт і наостанок сир.

Деннінове крем-брюле — це шедевр. Заради нього можна й померти. Я на власні очі бачила, як гості в прямому сенсі билися за ще одну порцію.

— Звучить ідеально, — підбадьорюю я.

— Якщо тільки цього разу ненароком не виявиться, що котрийсь із гостей чортів веган, — сумно зауважує Денні. Він досі не відійшов від минулого тижня, коли один із постояльців виявився не просто веганом, а ще й мав несприйняття глютену. Гадаю, Денні досі не пробачив цього Кейт.

— Кейт чітко написала, — кажу я, намагаючись його втішити, — один із несприйняттям лактози, один на безглютеновій дієті та три вегетаріанці. Жодних веганів.

— Та де там, — не припиняє скиглити Денні. — Один з них точно сидітиме на низьковуглеводній дієті чи виявиться фрукторіаном чи взагалі харчуватиметься самим лише повітрям.

— Якщо останнє, то тебе взагалі ніхто не чіпатиме, — заспокоюю я. — Тут сила-силенна свіжого повітря.

Показую рукою на величезне вікно на південній стіні, з якого видно вершини та гірські краєвиди Альп. Від краєвиду перехоплює дух. І хоча я тепер тут живу, бувають дні, коли не можу намілюватися цією красою. Сьогодні видимість погана, хмари висять низько над землею і сипле сніг. У ясну ж погоду можна навіть побачити Женевське озеро. Позаду, на північний схід від шале, височіє Ля-Дам-Бланш — найвища гора в долині Сент-Антуан, що затьмарює собою все довкруг.

— Прочитай імена, — просить Денні з набитим ротом. І хоча акцент у нього лондонський, я знаю, що насправді виріс він у Портсмуті. Не маю певності, чи це часом не частина його образу. Денні — митець, і що більше я дізнаюся про нього, то більше захоплююся особистостями, які поєднуються в ньому. Одна з них — зухвалий і дещо дивакуватий кокні, на якого він перетворюється для гостей. А під

час вечірніх посиденьок у Сент-Антуані я на власні очі бачила, як за п'ять хвилин з Гая Річі він перевтілюється на яскравого Ру Пола.

Я не надто красномовна. У мене тут своя роль. Гадаю, до певної міри всі ми граємо якусь роль. Саме в цьому й перевага таких місць, як оце. Коли опиняєшся тут, тобі випадає шанс розпочати все з початку.

— Цього разу я хочу, аби все було як слід, — слова Денні перебивають мої думки. Він додає до супу дрібку меленого перцю, куштує та схвально дивиться на мене. — Ще однієї Мадлен я собі дозволити не можу. Кейт здере з мене шкіру.

Кейт — регіональна представниця, яка координує бронювання та логістику всіх шести шале, що належать компанії. Вона полюбляє, коли ми звертаємося до клієнтів на ім'я вже з першого дня. Саме це вирізняє нас з-посеред великих мереж туристичних агенцій. Індивідуальний підхід. Річ лише в тому, що з кожним наступним тижнем це стає дедалі важче й важче. Минулого тижня Денні потоваришував із жінкою на ім'я Мадлен, та коли надійшли анкети зворотного зв'язку, виявилось, що серед гостей нікого на ім'я Мадлен не було. Взагалі не було жінки, чиє ім'я бодай на «м» починалося б. Денні досі гадки не має, з ким говорив упродовж тижня.

Веду пальцем по списку, який учора ввечері надіслала Кейт.

— Цього разу корпоративний відпочинок. Технологічна компанія. Зветься «Снуп». Дев'ятеро гостей, кожний в окремому номері. Ева ван ден Берг — співзасновниця. Тофер Сент-Клер-Бріджес — співзасновник. Рік Адеемі — Скнара. Елліот Крос — Зубрило, — Денні пирхає супом, але я не зважаю на нього й читаю далі: — Міранда Хан — Цариця Друзів. Ініґо Райдер — «бос» Тофера. Ані Крессвелл — При-